

si je oči z roko, da bi videl bolje. »Res, Tarman iz Trente gre tam doli. Prav, da gre!«

Olipec steče po rušju navzdol. Pa obstane pred možem, ki je spel po poti proti planini. — »Vi ste, stric Tarmanov?« ga nagovori ves vesel. »Pričakoval sem vas šele jutri. Pa ste prišli že danes. Pa kaj pomeni to?«

Mož je bil dolg in suh, a vendar krepak. Pod nosom je nosil velike, košate brke in je imel sive, lokave oči. — »Podkoren grem, veš, Olipec,« reče s svojim debelim, zateglim glasom in si obriše pot z rdečega obraza. »Jutri se pa vrnem. Še pred poldnem bom šel mimo. Imaš kaj pripravljene? — Nič? No, tudi prav... Pa za jutri preskrbi kaj! Skoro prazen grem nerad domov. Lahko bi nesel, če mi kaj podereš...«

Olipec je povetil za trenutek glavo. Toda že v naslednjem hipu je pogledal na divje koze, ki so se pasle na snežni planoti. S prstom je pokazal gor in je dejal: »Ali jih vidite, stric Tarmanov? Najmanj deset jih je. Kako se pasejo... Pa da bi imel puško, da bi imel puško, stric Tarmanov!«

Mož se je zasmel in je stopil naprej. — »Pa si čuden, ti, Olipec!« reče in se obrne. »Puško bi rad? Ej, če si je pa tako želiš, pa si jo préskrbi! Manjka se pušk na svetu... Torej jutri pridem tod mimo. Pa glej, da bo kaj!«

Mož je stopil naglo preko planine. Olipec je gledal za njim toliko časa, dokler mu ni izginil izpred oči. Nato je šel pa nazaj v rušje. Počasi se je plazil po strmini. Nepremično je gledal v tla in je ponavljal sam pri sebi: »Manjka se pušk na svetu, manjka se pušk na svetu... Hm, pa kje bi jo dobil? Na planini gotovo ne! Treba bo pogledati malo po svetu...«

In Olipec se udari z rokami po kolenih. V veliki radosti prične žvižgati. Njegova živina se je bila plegla po rušju in je prežvekovala. Olipec je pa žvižgal in je še celo pozabil na knjigo, ki jo je pustil na trati.

(Nadaljevanje.)



J. E. Bogomil:

Namesto mamice.

Ní dan, ko so se odpravili Dragarjeva mama v mesto po podporo, je stopila vedno na njih mesto devetletna Rezika.

Navsezgodaj je bila že pokoncu. Urno je švigala metla po hiši in po veži. Sivka v hlevu je še ležala in prežvekovala; tudi kurja družina je bila še na svojih gredeh. A ko se je zgibala ta in ona, je Rezika vse zadovoljila.

A čakalo jo je brž novo delo. V spalnici se je oglasila Milka.

»Mamaaa!«

»Kaj pa je?«

»Rezika, kje so pa mama?«

»Mama so šli v mesto po podporo. Saj so že včeraj povedali. Ali nič več ne veš?«

Kaj pač Milka ve, kaj in kakšna je podpora. Milka le to ve, kdaj je lačna, kdaj jo zebe, kdaj mora iti spat — za ves drugi svet se pa zaenkrat še ne briga.

»Rezika, vstala bom.«



Namesto mamice.

Urno prihiti Rezika in kmalu pripelje s seboj svojo sestrico. Ravno sta se dobro priporočili angelčku varihu, ko se oglasi drugi Dragarček: Jožek.

»Mama! Lacen, gancke!«

»Jožek, mame ni doma. Čakaj, pridem pa jaz.«

»Lêzikal!«

»Čakaj, pridem koj!«

In zopet mora Rezika noter v spalnico, da vzdigne malega Jožka iz gorke posteljice.

»Mame ni? Ganckov ni?« vprašuje navsomoč lačni Jožek in se ozira po mizi.

»Ti bom pa jaz dala žgančkov. Naš fantek mora jesti, da bo preje velik in močan.«

»Velik in mocan,« ponavlja za njo Jožek.

»Na, vidiš, žličico imaš že tukaj.«

»Rezika, Rezika,« zavpije v hišo Tonček-zaspanček. »Brž me obuj! Vojaki gredo po cesti, jih grem gledat. Bom videl, če so ata tudi zraven.«

Tonček se lahko že sam obleče, čevljev pa ne more sam obuti; še ni zadosti učen na to. Mlajša morata zdaj počakati, Rezika se pa loti Tončka.

»Le hitro me obuj, Rezika!« priganja Tonček.

»Le hitro, kajpa! Bi bil pa preje vstal.«

»Zakaj me pa nisi poklicala?«

»Ali sem mar vedela, da pridejo vojaki?«

Nekaj vojakov je šlo res že mimo hiše, večji del jih pa Tonček le še »dobi«. Drugi trije otroci pa ostanejo rajši v hiši. Jožek je že tako lačen, Milka se pa boji vojakov in konj.

Otožnega obraza se vrne Tonček v hišo. Oči se mu svetijo, komaj zadržuje solze.

»No, Tonček, si videl ata?«

»Oh, Rezika, toliko vojakov sem videl, pa nobenega ata.«

In zopet mora prevzeti Rezika novo delo. Potolažiti mora žalostnega bratca, ki je šel zastoj ata gledat, da se mu ne ulijejo solze.

»Vidiš, Tonček, kako bi ti bilo šele hudo, ko bi bil videl ata. Mimo bi bili šli, pa še izpregovoriti bi ne bili smeli s teboj. Kar naprej bi bili šli. Midva rajši pojdiva, pa bova molila, da pridejo ata kmalu domov. Pojdi, greva k Mariji!«

Tončku brž odleže. Tako dobra namestnica mamina je Rezika.

Veliko ima res opraviti, kadar ostane sama doma, mama pa gredo v mesto po podporo ali pa na polje. Angel varih pa zapisuje vsa njena dobra dela v zlato knjigo in jih nosi k Bogu. Plačilo njeno bo enkrat pri Bogu veliko, če bo ostala vedno tako postrežljiva in usmiljena.

